

MINUNILE CREDINȚEI

Oare se mai întâmplă minuni în zilele noastre? Cu siguranță, și chiar foarte multe. Multă lume este încredințată de acest fapt, ba chiar și cei care luptă cu îndărătnicie împotriva acestei evidențe. Este bine să nu uităm acest lucru minunat al credinței noastre, anume că inclusiv în această epocă plină de materialism, de ură și de păcate se mai întâmplă și minuni, și încă multe. Vindecarea unor boli incurabile sau intervenții și ajutorări suprafirești ale sfinților în viața oamenilor sunt atât de numeroase, încât a fost nevoie de mii de cărți pentru a le consemna. Oricine voiește se poate imediat convinge prin parcurgerea relatărilor celor ce au fost martorii unor astfel de evenimente minunate. Toate aceste mărturii vorbesc despre o altă lume, unită cu a noastră, dar care are alte valori și funcționează după alte legi, duhovnicești. Iar toate aceste lucrări minunate ale sfinților, dincolo de vindecări și ajutorări de multe feluri, dovedesc mai întâi de toate prezența harului lui Dumnezeu în lumea noastră. Totuși, aceste minuni „spectaculoase” nu constituie nicidecum miezul minunilor lui Dumnezeu în lume. Minunile săvârșite de Dumnezeu în tăcere, treptat de cele mai multe ori, asupra sufletelor unor oameni care s-au deschis la un moment dat spre El, lăsând cale liberă harului să se atingă de ele, sunt mult mai importante. E drept că aceste minuni sunt mai puțin vizibile, mai puțin trâmbițate, sunt treceri duhovnicești imperceptibile ochiului, deși sunt mai numeroase decât primele și mai însemnate. Acestea sunt minunile convertirii, ale nașterii din nou a sufletului omului prin îmbrățișarea credinței în Mântuitorul Hristos. Aceste renașteri sunt foarte importante, întrucât ele nu constituie doar niște simple schimbări de optică sau de idei în viața omului, ci niște transformări din temelie, esențiale. Însă în lumea cea nevăzută, duhovnicească, aceste nașteri din nou sunt răsunătoare, au ecou perceptibil până în nevăzutul cer al cetelor îngerești. Aceste minuni nevăzute, prin care s-au schimbat inimile oamenilor, reprezintă în fapt baza pe care se și întâmplă vindecările și intervențiile suprafirești amintite la început. Este un fapt absolut uimitor să

vezi în zilele noastre cum oameni care mai înainte frecventau toate formele vieții lumești, printr-o profundă străpungere a inimii, renunță de bunăvoie la toate acestea ca să ia drumul bisericii și al unei vieți trăite cu discreție. Să constăți că există oameni care și-au schimbat în mod radical felul lor de viață, că gândesc cu totul altfel. Această schimbare este atât de mare, încât uneori sufletul nu mai poate suferi să aibă vreo relație cu mediul sau oamenii cu care împărtășea vechile convingeri. Așadar, nu despre mode intelectuale trecătoare vorbim, ci despre transformări sufletești! Desigur că astfel de cazuri există peste tot. Este de ajuns să acordăm mai multă atenție oamenilor; ba uneori chiar avem șansa și bucuria de a fi martori ai acestor nașteri duhovnicești, întrucât se petrec fără zgomot la doar câțiva pași de noi, cu vecinii noștri, cu colegii de serviciu, cu rudele noastre sau cu vechi și uitați colegi de școală. De aceea, promovarea minunilor de acest fel reprezintă remediul cel mai potrivit pentru criza umană prin care trece lumea noastră. Amin.

Culesul viilor, la vremea omului ieșit din limitele sacrului

Este vremea strugurilor. Din podgorii, vântul poartă aromele Raiului și-un freamăt tainic, plăcut, vestește satele că a sosit clipa culesului viilor. Dar s-a schimbat ceva. Zac butucii cu ciorchinii gata să plesnească așteptându-și culegătorii. Fermierii se dau de ceasul morții că le rămân recoltele neadunate, că se alterează calitatea licorii, din cauză că nu au cu cine să adune strugurii. Și asta în timp ce birturile sunt pline de șomeri care-și fac veacul închinând cât îi ziulica de mare, pahar după pahar, trăscaul contrafăcut. „Nu e bani suficienți!”, zic ei. Adică, nu le convine cu cât ar urma să fie plătiți. Chiar dacă pare surprinzător, această stare își are cauza într-o tulburătoare rătăcire a omului modern: *înstrăinarea de sacru*. Chiar și în cazul culesului viilor, tot despre asta este vorba. Stăpânul de astăzi al viei nu mai vede în țarina sa decât un fel de vită, ce trebuie mulsă cât mai repede, iar produsul, transformat rapid și eficient în profit. Adică în bani. La rândul-i, lucrătorul nemulțumit sau neinteresat de plată a uitat și el de sfințenia muncii mâinilor sale și se gândește doar la plăcerea gâtlejului pe care vinul ajunge la cap, în loc să rămână doar în stomac, unde este trimis. Cu totul altfel stăteau lucrurile prin satele noastre, cu nu prea multă vreme în urmă, când încă țărani mai credeau, mai legau originea vinului de sângele scurs din rana Mântuitorului Hristos. Este obligatoriu să vorbim despre sfințenia viei și a vinului. Înainte de toate, vița-de-vie și vinul erau sacre pentru românul de altădată. Vinul era în viața omului tradițional de la noi o prezență sfântă. Vinul ocupa un loc central și în ritul de trecere reprezentat de nuntă, când unul dintre cele mai frecvente obiceiuri cerea ca mirii să bea din același pahar, spre rodnicia viitoare a tinerei familii. Nu este de mirare că vinurile acestor pământuri erau, și din aceste motive, curate, respectate, apreciate, în mod special de străini, chiar dacă ei nu cunoșteau sau nu înțelegeau, nu pătrundeau adâncimea legăturilor sacre dintre omul locurilor, vița-de-vie și vin. Vinul, pentru mulți, și-a secătuit forța dătătoare de viață devenind o simplă băutură. Spre pierzanie. Cei din trecut aveau înscrisă în propria conștiință dimensiunea exactă a sacralității și sfințeniei vinului, pe care o respectau. O trăiau firesc, fără mofturi, întrebări sau refuzuri. Cu băutura, să nu-ți îngreuezi trupul, că mulți zic: bună este băutura multă. Cum este bună? Omul când se îmbată, dacă are minte multă, atunci o pierde, dacă are mâini, nu-i sunt de folos, dacă are picioare, nu poate merge cu ele, dacă are limbă, nu poate vorbi cu ea. Deci, cum să nu fie rea beția, dacă întreg trupul nu-i mai folosește, ca să poată face ceva pentru Dumnezeu și pentru oameni.

„Hristos ne-a arătat încă mai limpede că după masă nu somn, nici împreunare trupească nu trebuie să urmeze, ci rugăciuni și citire a Sfințelor Scripturi. Să ne deprindem a mânca numai atât cât să trăim, nu până-ce ne crapă pântecul și ne îngreuiem: că nu am fost făcuți și nu trăim ca să mâncăm și ca să bem, ci mâncăm ca să trăim”. **Sfântul Ioan Gură de Aur (347 – 407)**

IUBIREA VRĂJMAȘILOR

„Iubiți pe vrăjmașii voștri!”... De două mii de ani se rostește acest cuvânt în Biserică, în lume, declanșând cele mai variate reacții. Unii au spus că este imposibil, că se cere imposibilul, că a-l iubi pe vrăjmaș este ceva împotriva firii, firesc este să-l urăști pe cel rău și să-l iubești pe cel ce te iubește. Este adevărat, dar Hristos a venit să revoluționeze exact această lume: era o lume naturală, vegetală, o lume lipsită de efort. Ca să înțelegem ce a spus Mântuitorul, nu trebuie să înțelegem ce este vrăjmașul, ci iubirea lui Hristos. Se știe ce este un vrăjmaș, dar nu s-a știut, nu se știe încă ce este iubirea despre care vorbește Hristos, iubirea pe care El Însuși (Primul și Singurul!) a exersat-o și a împlinit-o. Ce înseamnă să te iubească Dumnezeu? Trebuie să pornim la dezlegarea acestei taine, de la înțelegerea felului în care iubește Dumnezeu, Care este iubire. Nu doar iubește, Dumnezeu este iubire, de aceea nu poate urî. Dacă doar ar AVEA iubire și nu AR FI iubire, atunci ar putea să aibă și ură; dar pentru că El nu este nimic altceva decât iubire, El nu poate urî, nici nu poate dori să urască, pentru că ceea ce este în El este și în afară: El este iubire. Creștinul (chipul lui Hristos), este un alt Hristos și nu are altă șansă decât aceea de a iubi pe vrăjmași: iată taina! Nu vom putea iubi decât pe vrăjmaș pentru că felul în care iubește Dumnezeu (felul în care ar trebui să iubească un adevărat creștin) provoacă, dincolo de cel pe care-l iubești, o reacție de ură. L-au răstignit

pe Hristos pentru că i-a iubit; dacă nu îi iubea cum i-a iubit El, nu ar fi avut nimic cu El. Caiafa a trăit mult și bine liniștit. Caiafa nu iubea ca Dumnezeu, iubea ca el; iubirea lui era o iubire de grup. Același lucru se întâmplă astăzi pe globul pământesc: sunt iubiți conducătorii lumii din toate timpurile pentru că sunt îndoielnici și pentru că nici noi nu suntem altfel. Hristos a venit să ne vindece de iubirea de grup, umblând cu bisturiul adevăratei iubiri, iar reacția a fost aceasta. Câtă ură a oferit omenirea împotriva lui Hristos! Dumnezeu a știut că nimeni dintre noi nu știe ce este Dumnezeu și a venit la noi Hristos-Dumnezeu ca să putem să-L iubim. Nimeni nu a fost mai iubit decât Hristos-Dumnezeu, dar nimeni nu a fost mai urât decât El. În Sfânta Evanghelie, Hristos ne arată cum trebuie să iubim: să iubim cu acea iubire riscantă, cu o iubire care nu lasă nimic la locul lui. Tot ce se află cuminte, la locul lui, este moarte, este păcat. Nu ne convine, toți ne revoltăm; ne mai și îndreptăm, dar ne este greu. Să ne amintim ce gândeam la 16-18 ani, la vârsta la care începe mare revoltă a ființei umane în ea însăși, când nu ne convenea nimic din cele spuse de Hristos în Evanghelie. Iubirea Lui merge împotriva a ceea ce voiai să faci și să fii. Scrie în Evanghelie: „Să nu fii desfrânat”; dar cine nu e desfrânat la vârsta aceasta? Chiar dacă nu în fapt, dar mintea e desfrânată. Și încă este scris: „nu iubi desfrânarea, iubește asceza, rugăciunea”; atunci spui că nu există Dumnezeu căci nu îți convine un astfel de Dumnezeu. Nu există ură mai multă, mai bine întreținută decât în lumea creștină. Trebuie să-i iubim și pe răi? Noi toți suntem, mai mult sau mai puțin, ca ei. Dumnezeu îi iubește și pe ei; nu are alții, nu sunt. Dumnezeu iubește pentru că El nu poate decât să iubească. Ura este cumplită, dar mult mai puternică este iubirea! Dacă rezolvăm iubirea, am înviat! Să lucrăm la Înviere, să vedem cât valorează. „Precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea” (Luca 6, 31). Iubiți pe vrăjmașii voștri!

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITAȚI
Miercuri 7 octombrie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 9 octombrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 10 octombrie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
Duminică 11 octombrie	07:00	Vecernie
	11:00	Utenia și Sfânta Liturghie
		Program de bibliotecă

Sensul vieții

Odată, venind spre casă, un om înțelept a întâlnit un alt om. Acesta se grăbea atât de mult încât, trecând pe lângă înțelept, fără să vrea l-a lovit. Calm și respectuos, înțeleptul l-a întrebat: „Spune-mi te rog, unde te grăbești așa, încât nu mai vezi nimic în calea ta?”. „Îmi cer iertare, a zis omul, fără a-și încetini pasul, mă grăbesc pentru că sunt în căutarea sensului vieții și nu pot pierde timp până nu-mi îndeplinesc scopul”. „Ei bine, a zis învățătorul, eu am auzit despre un om, care toată viața lui a căutat acest sens”. „Sper că a aflat adevărul?”, s-a interesat drumețul nerăbdător. „Da, el a murit împăcat, reușind să șoptească celor de alături că doar pe patul de moarte a înțeles...”, a spus înțeleptul. „Ce a înțeles?”. „Că sensul vieții e doar o alegere...”. „Ei bine, îți mulțumesc”, a zis omul și aproape fugind și-a continuat drumul. „... o alegere: sau trăiești viața din plin, sau o ratezi, căutând sensul ei”, a sfârșit înțeleptul. Însă cuvintele acestuia nu au mai fost auzite de acel om. Nu încerca să înțelegi viața și sensul ei, ci trăiește-o! Aduci o mie de sensuri îți vor apărea în față.

Pasărea nemulțumită

O cioară trăia în pădure și era absolut mulțumită de viața ei. Însă într-o zi a văzut o lebădă... „Această lebădă este atât de albă”, s-a gândit cioara. „Și eu sunt atât de neagră. Aceasta lebădă trebuie să fie cea mai fericită pasăre din lume”. Cioara i-a comunicat lebedei ceea ce gândea. „De fapt, i-a răspuns lebăda, simțeam că sunt cea mai fericită pasăre din împrejurimi până când am văzut un papagal care avea două culori. Acum cred că papagalul este cea mai fericită pasăre care a fost creată”. Apoi cioara l-a abordat pe papagal. Papagalul i-a explicat: „Am trăit o viață foarte fericită până când am văzut un păun. Eu am doar două culori, însă păunul are o multitudine de culori”. Mai târziu, cioara a vizitat un păun de la grădina zoologică și a văzut că sute de oameni s-au adunat ca să-l vadă. După ce oamenii au plecat, cioara s-a apropiat de păun. „Dragă păun, a spus cioara, ești atât de frumos, în fiecare zi mii de oameni vin să te vadă. Când oamenii mă vad pe mine, imediat mă gonesc. Cred că ești cea mai fericită pasăre de pe planetă”. Păunul a răspuns: „Am crezut dintotdeauna că sunt cea mai frumoasă și fericită pasăre de pe planetă. Însă din cauza frumuseții mele, sunt închis în această grădină zoologică. Am cercetat cu atenție grădina zoologică și am realizat că cioara este singura pasăre care nu este închisă într-o cușcă. Așa că zilele trecute m-am gândit că dacă aș fi o cioară, aș putea să hoinăresc fericit pretutindeni”.

Cerșetorul cinstit

Odată, un om bogat și bun, trecând pe o stradă, zări un cerșetor. Duse mâna la buzunar, și dădu cerșetorului un ban de aur. Crezând că omul se înșelase, cerșetorul a strigat după om zicând: „Domnule, poate v-ați înșelat dându-mi un ban de aur”. „Nu m-am înșelat! Și pentru că ai fost cinstit, mai ia unul”. Cerșetorul îi mulțumi cuviincios, și bogatul zise: „Se mai găsesc și oameni cinstiți printre aceștia!”.

